

General | | Actualitzat el 18/07/2022 a les 07:00

«No et queixis, no haver tingut fills»

Per què costa tant de sostenir la queixa materna? Hem de dir sempre que "compensa" per no semblar "males mares"?

[inicicentrareport]Imagina't dues mares al parc. Estan parlant. Comenten com de **cansades** estan. Com no paren en tot el dia. Els hi falta descans. Parlen de les **enrabiades** de les criatures. De com els hi costa mantenir la calma. De com a vegades necessitarien agafar unes vacances de ser mares. I tot seguit, una de les dues aclareix: "**Ai, però li mires la careta i tot val la pena**".

Potser aquesta conversa no és entre dues mares. Potser son una mare i una àvia. I l'àvia de seguida diu: "Sí, és intens, però **després ho trobaràs a faltar, així que aprofita**".

Aquestes dues frases semblen aparentment sense importància. Amb bona voluntat. Treure el cantó positiu de les coses. Mirar la llum. És veritat que el temps passa i que hem de ser-ne conscients. I també és veritat que, en molts casos, tot el que suposa la criança val la pena al final del dia. Però també cal anomenar que hi ha mares que no saben si val la pena. Que **no se senten felices** des de que són mares. Que senten que se'n penedeixen.

Però més enllà d'això el que volia comentar és la dificultat que tenim (nosaltres mateixes i l'entorn) per sostenir la **queixa materna**. Ens costa acceptar que les mares també tenim dret a queixar-nos. Que també hi ha coses que no ens agraden. Que no tot ho fem amb un somriure a la cara. Que també esbufaguem. Que també pensem: "si us plau, una altra vegada a la teta no" i mil coses similars.

I no passa res. Això no ens fa pitjor mares. Això ens fa simplement ser **mares reals**. La maternitat, com tantes altres coses de la nostra vida té llums i té ombres. I està bé que sigui així.

Si ens parem a pensar, en gairebé qualsevol àmbit de la nostra vida tenim **dret a la queixa**. S'assumeix. Tu pots queixar-te del teu cap durant hores. Pots queixar-te de com de malament t'han atès al tren. Pots queixar-te de que el taxista conduïa malament. De com antipàtica ha sigut la metgessa. O de com de cansada estàs després d'anar al gimnàs.

I és bastant estrany que després de qualsevol d'aquestes queixes algú et contesti alguna cosa com: "Doncs no haver anat al gimnàs" o "Doncs no haver escollit aquesta feina". Es pressuposa que, tot i que totes aquestes coses són escollides amb llibertat poden no agradar-nos tota l'estona. O no tots en els aspectes. I això no ens fa pitjors treballadores, viatgeres o esportistes.

Ai, però amb la maternitat funciona diferent. Perquè encara tenim l'**ideal de la bona mare**. De "**l'àngel de la llar**". Hem d'estar sempre somrients. Agraïdes. Contentes. Tenir sempre un plat calent a taula i fer pastissos en el nostre temps lliure. Sé que estic exagerant, però també sé que, tot i semblar obvi, ens costa molt sortir d'aquesta imatge.

Som sovint nosaltres mateixes, les mares, les que sentim la necessitat constant d'aclarir que, tot i queixar-nos, val la pena. Que tot i queixar-nos, seguim sent bones mares. Que tot i queixar-nos, seguim estimant a les nostres criatures i ens agrada veure-les somriure.

A mi, quan publico algun escrit sobre un dels aspectes foscos de la maternitat, també em tempta molt acabar amb un "però compensa". Però sabeu què? Que encara em resulta més temptador no fer-ho. Perquè el que diem és important. El que anomenem és important. I el que deixem d'anomenar també.

Potser, si fem l'esforç d'intentar **deixar d'aclarir que seguim sent bones mares**, es comença a donar per suposat. Es comença a entendre que tot i ser una elecció, tenim **dret a estar insatisfetes** a estones. Tenim dret a estar cansades. Tenim dret, simplement, a viure l'experiència amb tots els seus matisos. I tenim dret a dir-ho en veu alta **sense que ningú ens faci sentir malament**.

[ficentrareport]